

[Arbejdsministeren]

stinker – jeg tror, det var det udtryk, fru Anne Grete Holmsgård anvendte. Det er det ikke. Man kan se, at når vi forhøjer bidragene til arbejdsløshedsforsikringen, forhøjer vi dem ligeligt for medlemmerne og for arbejdsgiverne. Der er ikke noget som helst i dette forslag, som er udtryk for, at det, regeringen egentlig skulle ønske med det her, var at skabe en – jeg tror, udtrykket var en løntrykkerreserve til brug for sort arbejde. Det er ikke det, vi ønsker os. Vi ønsker os en styrkelse af forsikringselementet, og vi ønsker egentlig også en mere rimelig balance mellem det, man kan få i dagpenge, det, man kan få i SU, og det, man kan få i henhold til bistandslovens regler. Det mener jeg faktisk dette lovforslag kan bidrage til.

Men nu må jeg overlade forslaget til arbejdsmarkedsudvalget, og så må vi jo dér følge arbejdet.

Kaj Poulsen (S):

Først vil jeg godt sige, at jeg havde egentlig forventet, at ministeren havde fortalt folketinget, om denne ændring også får indflydelse på bistandslovens § 37, stk. 2. Ministeren sagde, at det ville være de almindelige regler i bistandsloven, der vil være gældende. Men de almindelige regler, vil de hermed være lavet om? I bistandsloven står der jo, at det er den maksimale dagpengesats, der er maksimum, og det er jo det, der er baggrunden for, at vi stiller spørgsmålet. Det må vi så tage op i udvalget.

Ministeren siger, at det her har ikke noget med børnefamilier at gøre, og henviser til, at man kan melde sig ind i en arbejdsløshedskasse, når man er 16 år. Ja men er det det, der sker? Er det ikke sådan, at det er normalt, at børnene går i skole, til de er 17 år, og at det er meget normalt, at en vældig stor del af dem går på gymnasiet, en vældig stor del tager en faglig uddannelse, og når de er færdige med det, er det så ikke rigtigt, at det er børnefamilier, vi har med at gøre? Det er børnefamilier, det her rammer. Det er de unge, nyetablerede børnefamilier, som man går ind og rammer med dette forslag.

Jeg skal da sige til ministeren – for ministeren kender åbenbart ikke alle konsekvenserne af forslaget – at hvis det er sådan, at unge har taget en uddannelse af en varighed på 18 måneder, så er det rigtigt, at de kom-

mer på dimittendsatsen, men hvis det er sådan, at man har arbejdet umiddelbart efter, at man er dimitteret, og har haft 13 ugers arbejde, så drejer det sig ikke om, at man er sat 18.400 kr. ned, så drejer det sig om, at man er sat 40.000 kr. ned på årsbasis, fordi efter 13 ugers arbejde kommer man på den individuelle beregningssats. Det lyder i hvert fald sådan efter ministerens svar, at dette forslag er betydelig mere voldsomt, end ministeren egentlig har regnet med. Det, det drejer sig om, er altså, at de unge børnefamilier vil miste, hvad der svarer til en indkomst på 40.000 kr. om året, hvis de er i den situation at have haft 13 ugers arbejde.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu ligger det klart – i hvert fald for nærværende og foreløbig – at lovforslaget ikke kan vedtages, og heldigvis for det. Gradueringen kan i hvert fald ikke vedtages, hvis ellers det radikale venstre holder fast i, hvad de har sagt både udadtil, på årsmødet, i aviserne og her i dag. Vi håber så på, at det står fast, for det ville også være en ulykke, hvis det kom igennem.

Men vi kan ikke være sikre på, at reglerne ikke alligevel går igennem. Fremskridtspartiet siger godt nok, at det vil de ikke være med til foreløbig. I det »foreløbig« ligger selvfølgelig, at de skal ind og forhandle skattelettelser. Vi ved alle sammen godt, at det får de såmænd ikke, for det har de krævet siden september måned 1982 og ikke fået, så hvorfor skulle de pludselig gå hen og få det nu? Og hvad så? Ja, så ligger det sådan, at det ikke bliver til noget, og det skal jeg da ikke beklage mig over.

Men jeg skal alligevel tage fat i et par af de ting, som ikke alene hr. Tørnæs talte så rørende om, men nu også arbejdsministeren.

Man prøver at lave en sammenligning af de unges forhold for ligesom at sige: ja men de unge få altså for meget i understøttelse i forhold til, hvad de får i bistandshjælp og i uddannelsesstøtte. Man tager nogle af de laveste satses overhovedet i dette land og siger: nu må vi prøve at lave en udjævning for de unge. Det er det ene, man gør. Det andet, man gør, er at sætte sig tilbagelænet i stolen og se på, at ungdomsarbejdsløsheden stiger. Der er kommet 7.000 flere til det sidste år af